

Hồi 33

Đại Âm Mùi

Kim Ma Bang không còn nữa. Tuy đang nghe chính Vương Kiên nói một cách quả quyết như vậy nhưng Định Hoàng hồ hồ như nghe lầm. Chàng và Tây Môn Nguyệt cũng theo chân Vương Kiên, như Vương Kiên vừa bảo:

- Lâm Minh Chủ và những nhân vật từng bị Kim Ma Bang giam cầm cũng được buông tha. Định Hoàng người cứ theo ta đến gặp mọi người ắt biết.

Định Hoàng có lý do riêng để nôn nóng gặp những nhân vật đó. Tây Môn Nguyệt cũng nôn nóng, nàng luôn miệng hỏi Vương Kiên:

- Chương môn Hoa Sơn phái Tây Môn Quyền và ái nữ Tây Môn Tuyết phải chăng cũng được chúng buông tha?

Đây là lần thứ hai Vương Kiên thấy Định Hoàng luôn đồng hành cùng Tây Môn Nguyệt. Y rất muốn biết lai lịch của nàng nên hỏi:

- Ta đã thấy cô nương và Định Hoàng hoá thân thành Bạch Diện Quái Nhân, sự thật thế nào? Cô nương là ai?

Nàng đưa mắt nhìn Định Hoàng. Chàng mãi trầm tư nên không phát hiện ánh mắt dò hỏi này. Do đó vì chưa biết ý của chàng, liệu đã đến lúc thổ lộ về lai lịch chưa, Tây Môn Nguyệt đành cười bí ẩn:

- Về lai lịch, Vương huynh xin thứ cho. Đến lúc gặp mọi người, Vương huynh sẽ rõ.

Wương Kiên nhún vai:

- Không sao! Ta chỉ thuận miệng hỏi thế thôi. Hai nhân vật cô nương vừa hỏi đương nhiên cũng được tha như mọi người.

Thái độ của Tây Môn Nguyệt làm Vương Kiên nghi ngờ. Nàng sáng vụt hai mắt, tỏ ý rất mừng vì nghe tin này.

Tại sao nàng mừng? Vì muốn biết và cùng là đề dò xét, từ đó Vương Kiên luôn để mắt đến nàng, một nữ lang vừa xinh đẹp, vừa có thân thủ tuyệt phàm như Vương Kiên từng thấy nàng dưới lốt Bạch Diện Quỷ Nhân giao đấu bất phân thắng bại với một trong Vũ Nội Tam Tổ.

Càng để mắt, Vương Kiên càng lấy làm lạ, hai nhân vật được nàng quan tâm là Tây Môn Quyền và Tây Môn Tuyết họ đang đứng ngay phía đầu cùng với Lâm Minh Chủ trông nhìn vào Định Hoàng vừa được Vương Kiên đưa đến, thế nhưng nàng dường như chưa hề biết Tây Môn Quyền hoặc Tây Môn Tuyết là ai.

Nàng cố ý đưa mắt, tiếp tục dò hỏi Định Hoàng, nhưng sắc mặt ngưng đọng rất nghiêm trọng của chàng khiến nàng đành phải hỏi khẽ Vương Kiên:

- Vị nào là Tây Môn Quyền?

Lòng nghi ngờ đã dâng lên đến tột đỉnh, Vương Kiên vụt hỏi lớn:

- Cô nương thật sự là ai? Tại sao cô nương chỉ quan tâm mỗi chuồng môn nhân Hoa Sơn phái là Tây Môn Quyền tiền bối?

Cách hỏi của Vương Kiên làm mọi người chú tâm. Kể cả Định Hoàng đang trong tâm trạng kỳ quặc cũng phải trở lại thực tại.

Chàng đưa mắt nhìn thấy sắc mặt của Tây Môn Nguyệt lúng túng trông rất tội. Nàng lúng túng vì không biết phải nên nói hay cứ giấu kín lai lịch như chàng từng căn dặn.

Chàng áy náy, kéo nàng sát vào người, hướng mặt về phía Tây Môn Quyền:

- A... Nhạc phụ. Tiểu tử muốn nói, a... a... mà thôi, mọi người hãy nhìn lại người thân của mình. Đây là Tây Môn Nguyệt, là...

Tây Môn Nguyệt đã sẵn có dự cảm người được Định Hoàng đưa đến đối mặt là ai, nên chỉ cần nghe Định Hoàng nói đến đây nàng bật oà lên:

- Phụ thân! Cuối cùng nữ nhi cũng tìm lại được phụ thân.

Không cần nói cũng biết Tây Môn Quyền ngỡ ngàng đến chừng nào, kể cả Tây Môn Tuyết cũng thế. Cả hai cứ ngỡ ngác hết nhìn Định Hoàng lại nhìn Tây Môn Nguyệt.

Vương Kiên nào khác gì họ. Do đó để dễ bề dò xét, Vương Kiên lôi Tây Môn Quyền qua một bên:

- Đến đây, mọi người cần phải thật sáng suốt xem đây là chuyện gì.

Tây Môn Nguyệt và Tây Môn Tuyết cũng vội bước theo.

Động tâm, Nam Cung Hải cũng theo chân Tây Môn Tuyết. Với tánh đa nghi có đôi phần ác ý Đường Hoá Giao không bỏ lỡ dịp này cũng theo sát bên cạnh Nam Cung Hải. Trong khi đó, phát hiện sắc mặt cứ luôn trầm trọng của Định Hoàng, Lâm Tất Thắng minh chủ Võ Lâm không thể không hỏi:

- Sao thế? Bọn ta được tha, Kim Ma Bang tự tan vỡ, dường như thiếu hiệp không được mừng cho lắm?

Định Hoàng chậm chậm điểm mặt từng người. Thiếu Lâm có Thoát Hoan, Thoát Hu, Thoát Trần. Võ Đang có Trang Huyền, Huyền Thanh. Các phái còn lại thì có Tây Môn Quyền, Đường Nhất Vi...!

Chàng buột miệng:

- Vậy còn phương trượng thiếu lâm phái: Tịnh Trần đại sư đâu?

Vẫn giữ nguyên sự nghi ngại, Lâm Tất Thắng đáp:

- Cũng như sự thất tung kỳ lạ của Từ Nhẫn, Tử Quái, và đôi phu phụ Viện Chủ Bách Hoa Viện, Lưu Hoàng đột nhiên đưa Tịnh Trần đi, sau không thấy quay lại.

Chàng mở bưng hai mắt:

- Lúc Lưu Hoàng đưa Tịnh Trần đại sư đi, Minh Chủ có phát hiện điều gì khác lạ?

Lâm Tất Thắng càng lúc càng tỏ ra nghi ngại về thái độ và sự chú tâm quá đáng của chàng đối với sự thất tung của Tịnh Trần đại sư. Thấy Lâm Tất Thắng chậm đáp, Huyền Thanh đạo trưởng chợt lên tiếng:

- Vô lượng thọ phật. Thiếu hiệp nhắc bản đạo mới nhớ: khi Lưu Hoàng đưa Tịnh Trần đi, bản đạo thấy trong ánh mắt của y loé lên cái nhìn rất kỳ lạ. Tựa như y đang phấn khích như sắp đạt một điều gì đó y hằng mong đợi.

Chàng giật mình:

- Có chuyện đó sao? Ai trong chư vị tiền bối còn phát hiện điều gì khác nữa? Chuyện này rất hệ trọng, vấn bối không thể không hỏi.

Lâm Tất Thắng cau mày:

- Sao thiếu hiệp không nói rõ hơn, thiếu hiệp nghi ngờ điều gì?

Đường Nhất Vi cười nhạt:

- Phải đó, chuyện mọi người được buông tha, kể cả bọn ta là những người gần đây nhất đã bị chúng khống chế và bắt giữ cũng được tha, sao người không quan tâm đến? Chỉ thấy

ngươi cứ ra vẻ thần thần bí bí, xem việc nhỏ thành chuyện to, bỏ chuyện to như không hề đáng để mắt. Tại sao?

Chàng nhìn mọi người, thấy ai ai trong họ cũng tán đồng nhận định của Đường Nhất Vi. Nghĩ là họ đang chờ đợi một lời giải thích của chàng.

Chàng cảm thấy khó xử. Nói thì chưa có đủ chứng cứ nên khó mong thuyết phục, còn như không nói thì càng làm cho họ nghi ngờ.

Giữa hai điều này, chàng chọn đường lối trung dung, bằng cách đặt một nghi vấn:

- Chư vị đều là những nhân vật Nhất Môn Chi chủ, không lẽ trong chuyện này chư vị không phát hiện chút nghi ngờ nào?

Đường Nhất Vi tái mặt:

- Sao? Người nghĩ người là ai? Ta đường đường là chủ môn nhân môn phái Không Động, người có tư cách gì hỏi ta như muốn dạy dỗ ta?

Tây Môn Quyền không hiểu đã tiến đến từ lúc nào, bỗng lên tiếng:

- Chậm đã! Chuyện gì đã xảy ra?

Nhìn sắc mặt của Tây Môn Quyền, Đinh Hoàng biết gia viên lão đã đoán tỵ và không chừng mọi chuyện có liên quan đến chàng, lão đã được Tây Môn Nguyệt thuật lại tất cả.

Điều này hoàn toàn đúng. Vì chàng nhìn thấy Nam Cung Hải, Đường Hoá Giao đang nhìn chàng bằng cách nhìn hoàn toàn khác với trước đây, nhất là khi cả hai nghe Đường Nhất Vi thuật lại những gì vừa xảy ra bằng giọng nói phẫn nộ.

Đường nhất Vi kết thúc:

- Tây Môn huynh nghĩ sao về ư? Phải chăng ư quá ỷ trọng ư là truyền nhân của Nho Tiên?

Tây Môn Quyền nhìn chàng:

- Người muốn hỏi còn điều gì khả nghi không trong việc Lưu Hoàng bất ngờ đưa Tịnh Trần đi?

Chàng nghi ngờ:

- Nhạc phụ phát hiện điều gì?

Tánh nóng nảy của Tây Môn Quyền, mọi người và Đường Nhất Vi đều biết. Vì thế Đường Nhất Vi càng thêm lạ khi thấy Tây Môn Quyền không sùng sộ như họ Đường nghĩ,

trái lại hai chữ nhạc phụ được Định Hoàng lập lại lần này là lần thứ hai, khiến Đường Nhất Vi phải hiểu nội tình không như ý nghĩ.

Tây Môn Quyền đáp:

- Có một điểm lạ! Ta thấy trên tay Lưu Hoàng có cầm theo ngọn Xạ Hồn Tiều.

Huyền Thanh đạo trưởng xen vào, có ý kinh ngạc:

- Điều đó đương nhiên ai ai cũng thấy, và như chúng ta cũng suy đoán, ắt đó chỉ là ngọn Xạ Hồn Tiều giả như trước đó La Nhược Phi đã cầm và đã bị Định thiếu hiệp đây phát hiện.

Toàn thân Định Hoàng vụt giá lạnh, lạnh từ tâm tưởng cho đến toàn thân. Động thái của chàng khiến Vương Kiên phải thắc mắc:

- Thế nào? Trong việc này người phát hiện có mưu đồ sao? Nói đi! Đừng để mọi người phải hoang mang.

Tây Môn Quyền lần lượt dùng mắt dò hỏi mọi người, những nhân vật hoặc là nhất môn chi chủ hoặc là trưởng bối của những nhân vật nhất môn chi chủ đó.

Nhận được cái nhìn đáp ứng và thuận tình của họ, Tây Môn Quyền lên tiếng:

- Định Hoàng! Ta vừa biết người đang phải mang trọng trách gì? Cũng vậy ta cũng biết chỉ có một mình người mới đủ năng lực đối phó với lão Phi Thiên Nhất Ma. Và ta hiểu người vừa đoán ra một đại âm mưu nào đó; chắc chắn người đoán không hề lầm. Nào nói đi! Mọi người sẽ nhất định hậu thuẫn người, cùng người lo liệu biện pháp đối phó.

Lời của Tây Môn Quyền khiến Đường Nhất Vi kinh hãi, chàng mà đối phó nổi Phi Thiên Nhất Ma ư? Định hỏi, nhưng Đường Nhất Vi bị Đường Hoá Giao chạm vào vai.

Đường Nhất Vi quay lại và được Đường Hoá Giao thì thào vào tai, nói những gì Đường Hoá Giao cũng vừa biết.

Trong khi đó Định Hoàng tuy vẫn còn bàng hoàng nhưng việc giải thích thì đành nào cũng phải giải thích.

Chàng lên tiếng bằng một giọng kinh hoàng chưa từng có:

- Chư vị! Nếu vẫn bối đoán không lầm thì đây là một đại âm mưu vô tiền khoáng hậu, và đại âm mưu này nếu không phải lão Phi Thiên Nhất Ma thì bất luận ai khác cũng không tài nào nghĩ ra.

Tây Môn Quyền trở lại tính nóng nảy cố hữu của lão:

- Thì người nói ra đi. Đùng úp úp mở mở nữa.

Chàng thở ra nhẹ nhẹ, như sợ những gì chàng đã sắp xếp để nói không khéo sẽ bay đi mất:

- Nói thật ngắn gọn, lão Phi Thiên Nhất Ma muốn chỉ một lần duy nhất thôi sẽ huỷ diệt toàn bộ Võ Lâm, nhất là những ai đã từng bị Xạ Nguyên Châm xâm nhập nội thể, kể cả những kẻ từng là môn hạ Kim Ma Bang.

Lâm Tất Thắng nhăn nhó:

- Lão từng bị quần hùng hiệp vây giam giữ, kể cả Vũ Nội Tam Tổ cũng có phần. Lão muốn diệt hết mọi người là phải rồi, nhưng bằng cách nào chứ? Lời người nói thật khó hiểu.

Chàng dần trấn tĩnh:

- Nghe đây, phải chăng những ai từng bị Kim Ma Bang giam giữ đều vương phải Xạ Nguyên Châm?

Vương Kiên ứng tiếng:

- Không sai! Lần trước bất ngờ bị lũ ác ma tìm đến. Có thể nói toàn bộ Phục Thanh Môn đều bị chúng dùng Xạ Nguyên Châm khống chế.

Chàng gật đầu:

- Còn nữa, Vương huynh đã từng tìm phục Kim Ma Bang, hãy nói xem có bao nhiêu nhân vật Kim Ma Bang cũng bị Xạ Nguyên Châm khống chế?

Vương Kiên tuy cau mặt, cố suy nghĩ để đoán biết ý nghĩ của chàng, nhưng miệng vẫn đáp:

- Tất tần tật, nhưng ai có cương vị từ đường chủ trở lên đều bị khống chế bằng cách này.

Chàng gật gù:

- Tại hạ nghĩ: có lần Phi Thiên Nhất Ma bức bách La Nhược Phi giao cho lão một túi đầy Xạ Nguyên Châm, phải chăng Vũ Nội Tam Tổ và mục Kiều Kim Liên cũng đã bị lão lên dùng Xạ Nguyên Châm khống chế?

Chuyện có liên quan đến La Nhược Phi, Tây Môn Nguyệt biết. nàng lên tiếng:

- Ở Côn Luân sơn, chàng đã giúp bọn ác ma thoát khỏi uy hiếp của lão Phi Thiên Nhất Ma. Nếu giờ đây Kim Ma Bang bị tan vỡ là do lão, có thể nói chính lão đã dùng Xạ Nguyên Châm để khống chế lũ này.

Chàng hít một hơi thật dài:

- Bảo là đoán, chứ thật sự diễn biến phải xảy ra như vậy. Đạt được điều này, lão Phi Thiên Nhất Ma mới có đủ bản lực buông tha tất cả. Sau đó còn buông lỏng tất cả bang đồ Kim Ma Bang, ai muốn đi đâu thì cứ đi. Kim Ma Bang tan vỡ, Phục Thanh Môn có tồn tại hay không? Lão không quan tâm. Lão đang tự thủ bàng quan, nhìn mọi người chắc chắn phải chết.

Tây Môn Quyền động tâm:

- Những gì ngươi vừa nói đều liên quan đến thái độ khả nghi của Lưu Hoàng?

Chàng ngao ngán:

- Không sai, Xạ Hồn Tiêu do Lưu Hoàng cầm tụy là vật giả nhưng thực sự cũng lợi hại không khác gì Xạ Hồn Tiêu thật của lão Xạ Hồn. Chư vị nghĩ xem, giả hay không chỉ có Lưu Hoàng là có ngọn Xạ Hồn Tiêu có thể phát ra Xạ Hồn Khúc như Xạ Hồn Tiêu thật. Có nhiều nhân vật khác cũng có, nếu tất cả vì thiếu sự kiểm chế, ai ai cũng tấu lên khúc Xạ Hồn, kết quả sẽ như thế nào?

Lâm Tất Thắng vụt hiểu, khắp người cũng lạnh toát:

- Thiếu hiệp nói, đó chính là đại âm mưu của lão Phi Thiên Ma?

Thoát Hoan, Thoát Hư, Thoát Trần, Trang Huyền, Huyền Thanh và cả Vương Kiên nữa tất cả đều niệm phật:

- A di đà phật! Không sai chút nào! Đây quả là một đại âm mưu vô tiền khoáng hậu! A di đà phật!

- Vô lượng thọ phật! Không cần phí sức giao đấu, chỉ có một việc nhẹ nhàng là tạo thêm nhiều Xạ Hồn Tiêu, buộc Xạ Hồn Lão Tổ truyền thụ Khúc Xạ Hồn cho những người này, lão Phi Thiên Ma quả nhiên chỉ ung dung ngồi chờ kết quả!

Tối độc và cũng tối hiểm!

Chàng bảo:

- Chính xác là như vậy! Để thử nghiệm xem Xạ Hồn Khúc do Xạ Hồn Tiêu giả phát ra có kết quả như thế nào. Chính Lưu Hoàng đã chọn Tịnh Trần. Tịnh Trần không quay lại, đủ hiểu Tịnh Trần đã mất mạng.

Đường Nhất Vi kinh hãi:

- Sao nghe nói Xạ Hồn chỉ làm cho đau đớn?

Tây Môn Nguyệt lo lắng cho phụ thân và muội tử. Bỗng buột miệng thở dài:

- Đó là điều bí ẩn rất ít người biết, chính Thi Quái đã phát hiện, bất luận ai nếu bị Xạ Nguyên Châm sẽ lập tức công tâm dẫn đến táng mạng.

Mọi người lập tức bàng hoàng. Toàn thân họ đều lạnh giá như trước đó Định Hoàng và Lâm Tất Thắng đã bị.

Do hốt hoảng nên nhất nhất ai trong họ đều muốn hỏi thêm ở Định Hoàng.

Bất ngờ Định Hoàng quát:

- Ai?

Họ thất kinh! Có người lên vào ư?

Tây Môn Nguyệt nghe ngóng:

- Định ca! Làm gì có...

Lần thứ hai, chàng quát:

- Chạy để thế sao? Dừng lại.

Vút!

Chàng lao đi, trong chớp mắt đã biến mất. Tây Môn Nguyệt cũng ngỡ ngác nào kém gì mọi người, vì chính nàng nào có phát hiện tiếng động gì khá nghi?

Vút!

Định Hoàng quay lại, sắc diện thật nhợt nhạt, trên tay thì cầm một mảnh hoa tiên bị chàng vo tròn.

Tây Môn Nguyệt giật lấy mở ra đọc lớn:

- "Người xứng đáng là đối thủ của ta tiểu tử! Yên tâm đi, ngay lúc này ta chưa phát động một đại âm mưu gì đó như ngươi vừa phát hiện và đặt tên. Ta muốn cho tất cả thấy, dù ngươi có là truyền nhân của Nho Tiên, của Tây Phương Phật, dù ngươi có hay không có luyện Phật Công Thạch Bản, ta vẫn đủ năng lực hạ thủ ngươi!"

Ba ngày nữa hãy đến trước Tổng Đàng Kim Ma Bang! La Nhược Phi đang chờ ngươi giải cứu khỏi trận cửu cung Yểm Đại Tiên! Ta tin ngươi sẽ đến!"

Nàng lo lắng nhìn chàng:

- Là lão Phi Thiên Ma?

Chàng vẫn còn sắc mặt nhợt nhạt:

- Lão đã thắp hai thiết trượng thay cho đôi chân! Kinh thân pháp của lão nhanh vô tả! Đuổi hơn mười dặm. Ta chỉ nhận được lời cảnh báo này?

Mọi người kêu:

- Mùi dấm đường?

- Mùi dấm đi, mùi dấm về chưa đầy một tuần trà? Nhanh thế sao?

Riêng Tây Môn Nguyệt hiểu tại sao Định Hoàng thất sắc:

- Vì kinh hoàng trước nội lực của lão, chàng chưa dám vận dụng Kim Cang Tuyệt Công?

Chàng lắc đầu:

- Cũng phần nào là kinh hoàng! Thật sự, ta biết rõ đang dò xét, lão vẫn đang nghi nghi hoặc hoặc, ta cố ý tìm chế không vận dụng tuyệt công?

- Vậy là chàng lo cho La Nhược Phi?

Chàng thở dài:

- Cũng có phần của La Nhược Phi! Lời cảnh báo của lão quá rõ, nếu ta không đến, lão sẽ cho mọi người nếm mùi Xạ Hồn Tiêu!

Vương Kiên giờ đã hiểu quan hệ giữa chàng và Tây Môn Nguyệt, Vương Kiên lên tiếng:

- A di đà phật! Có điều này bần tăng nghĩ là nên cần nói rõ!

Chàng kinh ngạc:

- Sao Vương huynh...

Thoát Hoan lên tiếng:

- Vương Kiên là đệ tử do lão nạp thu nhận! Khi biết Tịnh Trần thất tung, kể như đã chết, lão nạp đã bắt y thí phát quy y! Hiện nay Vương Kiên kể như đã chết, chỉ còn lại Tịnh Không, trong tương lai sẽ chấp chưởng Thiếu Lâm phái!

Chàng "à" lên:

- Tịnh Không? Hiểu rồi! Đại sư muốn thổ lộ điều gì?

Vương Kiên bỗng đưa tay vuốt đầu kéo mái tóc giả ra, hiện nguyên hình là một tăng nhân với mái đầu trọc bóng!

Vương Kiên - Tịnh Không nói:

- Đó là chuyện có liên quan đến La Nhược Phi! Được La Nhược Phi thổ lộ, bản tăng mới biết ả tụy tuân lệnh Bang Chủ phải mang danh Phong Lưu Tử nhưng thật sự ả vẫn còn thân xử nữ! Đó là lần ả suýt bị Từ Bình, Giang Nhật và Lưu Thức hiệp nhau định giở trò đồi bại! Xem ra, đã từ lâu La Nhược Phi đã có ý hồi đầu hướng thiện, người như ả chỉ đáng thương, không đáng trách!

Tây Môn Nguyệt hậm hực:

- Nhưng dù sao cũng chính ả đã dùng nữ sắc hãm hại nhiều người!

Định Hoàng bối rối:

- Thôi nào, Nguyệt muội! Hãy tỏ ra đại lượng đi nào! Vả lại, ta không thể không cứu La Nhược Phi! Vì đây là chuyện có liên quan đến Võ Lâm, đến thanh danh của Nho Tiên và Tây Phương Phật!

Mọi người tranh nhau nói vào khiến Tây Môn Nguyệt dù miễn cưỡng phải chấp thuận.

- Được! Nhưng trước hết chàng phải nghĩ cách giúp mọi người hoá giải Xạ Nguyên Châm!

Ngõ nàng vì còn giận nên mới ra điều kiện quá khắc nghiệt, nào ngờ mọi người càng ngõ ngàng khi nghe Định Hoàng lên tiếng:

- Đó là điều đương nhiên! Nhưng trước hết, phiền nàng rảo quanh và canh phòng cho mọi người! Ta không muốn có ai khác biết cách đối phó ta vừa nghĩ ra!

Bán tín bán nghi, vì chính Tây Môn Nguyệt cũng không nghĩ ra cách gì, nàng hỏi:

- Nếu muốn truyền tâm pháp Bạch Vân cho mọi người...

Chàng xua tay:

- Chỉ có ba ngày vắn vắn, cách của nàng không phù hợp! Nào, đi đi, ta biết lo liệu cho mọi người!

Tây Môn Nguyệt không thể không tin, nên vội làm theo!

Chờ nàng đi khuất, Định Hoàng lấy giọng thật nhỏ, giải thích cho mọi người biết sự phát hiện lý thú của Kha lão đại, Bảo Chủ Xích Long Bảo đã chết!

Sau đó, chàng bày cho họ theo cách chàng vừa nghĩ ra!

Cuối cùng, chàng bảo:

- Do thính lực vì thế sẽ bị hạn chế, trong ba ngày này chư vị nên tập dần lối nói chuyện bằng cách ra dấu! Để đến lúc cần, chư vị có thể hiểu được nhau!

Đúng lúc đó, Tây Môn Nguyệt quay lại. Trên tay nàng là Xạ Hồn Lão Tổ!

Ném lão Xạ Hồn xuống, nàng bảo:

- Suýt nữa lão đã phát động Khúc Xạ Hồn! Thật may, thiếp kịp phát hiện và nhân lúc lão bất phòng, điểm huyết lão và đưa về đây!

Chàng bồng cười:

- Hay lắm! Vậy là có dịp cho chư vị thử thách như tại hạ vừa nói! Ha... ha...

- o O o -